

de Koran

﴿ uitleg voor kinderen ﴾

Abdulwahid van Bommel

met illustraties van Senad Alic

PARTHENON

De profeet Noeh

Noeh wordt wel de tweede Adam genoemd.
In de Bijbel heet hij Noah.
Hij was eigenlijk weer de eerste mens, want met hem begon er een nieuwe wereld.
Een watervloed vernietigde de wereld van vóór Noeh.
Er is dus een wereld vóór Noeh en een wereld ná Noeh.
Het was in de tijd vóór Noeh niet overal even leuk. De mensen vonden liegen en bedriegen heel gewoon. Als ze maar geld konden verdienen. Altijd hetzelfde liedje...
Zo staat het ook in de Koran:

*Waarom doe je anderen tekort?
Wanneer je voor jezelf weegt,
neem je de volle maat.
Maar voor anderen
geef je minder dan de maat.⁷⁸*

Sommige mensen op de markt gebruikten hun weegschaal expres verkeerd om meer te verdienen. Ze deden net alsof rijst of fruit heel zwaar was. Of ze maakten het zwaarder met water. De mensen betaalden veel en kregen weinig.
De grens tussen goed en kwaad werd steeds onduidelijker.
De mensen trokken zich niets aan van de armen en de bedelaars.
Er waren veel rijke mensen die niets aan de armen gaven.
Net als nu, eigenlijk.

Veel van die mensen geloofden niet dat ze op aarde waren dankzij Allah. Dat ze voor Hem allemaal gelijk waren en dat ze zoveel mogelijk met elkaar moesten delen. Wie er ook iets over zei, niemand trok zich er iets van aan. De mensen vonden het niet meer leuk om er iets over te weten omdat het niet in hun belang was.

God kwam in hun leven niet meer voor.
Alleen als ze pijn hadden of in nood zaten zeiden ze uit gewoonte nog wel eens 'God, help me!' De mensen hielden meer van zichzelf dan van God of van elkaar. De profeet Noeh was één van die mensen die nog probeerde zijn volk tot andere gedachten te brengen. Maar het was alsof hij een vreemde taal sprak. Ze hielden zich doof voor wat hij zei.

Toch deed Noeh er alles aan om zoveel mogelijk mensen te vertellen over Allah. Maar dat was niet makkelijk. Hij moest zijn eigen mensen waarschuwen en hen zeggen dat ze berouw moesten hebben. Dat ze spijt moesten hebben van alles dat ze verkeerd deden. Maar hij vertelde ook over Allah's genade en vergiffenis. En het goede nieuws dat Allah gaf als zij een beter leven zouden beginnen.
Maar niemand luisterde. Veel mensen werden zelfs kwaad als Noeh over Allah vertelde. Noeh werd er verdrietig van.

Op een avond knielde Noeh op de grond in zijn kleine hut.
Hij zei, met zijn ogen dicht:
'O, Allah! De mensen zeggen dat ik lieg.
Wat ze ook zeggen:
Red alstublieft iedereen die in u gelooft!'

Weet je wat het antwoord van Allah was?
'Bouw een schip. Een enorm schip; een ark!
En Ik zal jullie redden'.⁷⁹
Dat was een grote opdracht.
Maar ook een vreemde opdracht.

Nou moet je weten dat in het land waar Noeh woonde bijna niemand ooit de zee had gezien. Er waren geen vissers en geen zeelui, want er was geen water in de buurt om op te varen.

De mensen zagen Noeh werken en ze vroegen hem wat hij aan het

doen was. Hij antwoordde: 'Ik bouw een schip.'
'Een schip?' vroegen de mensen. En ze wezen op hun voorhoofd.
'Wie bouwt er nu een schip in de woestijn!
Een schip midden op het land!
Sommigen vroegen: 'Dan ga je hier zeker binnenkort ook zitten
vissen?' Anderen zeiden: 'Daar moet je niet helemaal goed snik voor
zijn.' Maar die mensen wisten nog niet wat er ging gebeuren!

Noeh ging rustig verder met zijn opdracht.
De mensen waren nog verbaasder toen ze zagen hoe groot het
schip was. En toen Noeh ging vertellen waarom hij dat schip had
gebouwd.
'Er komt een zondvloed', zei hij.
'Overall waar je nu land ziet zal water zijn. Er komt enorm veel
water hier!'
Maar wat hij ook zei, iedereen vond het te gek om waar te zijn.

Aan boord

Toen het schip klaar was, bracht Noeh zijn familie aan boord.
En sommige andere mensen die in zijn boodschap geloofden.
En veel dieren. Van elke diersoort bracht hij er twee aan boord.
Een mannetje en een vrouwtje.
Noeh's eigen vrouw wilde niet mee en ook één van zijn zoons niet.
Zij geloofden niet in de boodschap van Noeh. 'Er komt hier geen
water' zeiden ze.
'En als het komt, gaan we op een hoge berg staan.'

Noeh was erg verdrietig dat zijn vrouw en zoon niet aan boord van
het schip wilden gaan. Maar hij kon ze niet dwingen.
Geloof kan je aan niemand geven, ook al hou je nog zo veel van die
persoon. De profeet Mohammed hield heel veel van zijn oom Aboe
Talib. Hij wilde dat die ook zou geloven, net als hij. Hij smeekte hem
om te geloven, maar zijn oom kon dat niet. Allah zei toen als troost

tegen de profeet Mohammed: ‘Je kunt geen geloof geven aan iemand, al hou je nog zoveel van hem! Allah leidt wie Hij wil. Hij kent de mensen die willen geloven het best.’⁸⁰

De boot werd steeds groter en groter. Het werd een enorm ding. Het leek wel een gebouw. Het had ook ramen en een deur. Daar stond de boot op het droge. Hij zat vol met mensen, dieren, zaden en planten. En eten voor iedereen, want Noeh wist niet hoe lang de zondvloed zou duren. De mensen gingen soms in groepjes naar de boot kijken. Ze zijn altijd wel in voor iets anders, iets nieuws.. Maar een boot? Wie gaat er nou in een boot op het land wonen? ‘Noeh, beste vriend’, zeiden ze, ‘wanneer komt de tewaterlating?’ En dan liepen ze lachend weg en zeiden steeds maar weer: ‘Tewaterlating! Tewaterlating!’ En dan wezen ze weer op hun voorhoofd.

Noeh deed wat Allah hem had gezegd: ‘Neem van al het leven en van uw familie, en van de gelovigen, een paar aan boord.. Behalve de mensen die er anders over denken. Tegen hen is al beslist.’⁸¹

Er werden Noeh-moppen gemaakt. Soms hoefde je zijn naam maar te noemen en iedereen barstte in lachen uit. ‘Het is een mooi schip’, zeiden ze, ‘alleen geen water hè!’ Of ze zeiden tegen elkaar: ‘Was dat nou vandaag? Dat al dat water zou komen?’ En dan vielen ze elkaar lachend in de armen. Of ze vroegen: ‘Krijg je een schip niet naar het water? Dan komt het water wel bij het schip!’ Sommige mensen waren dat hele schip al weer vergeten en gingen hun dagelijkse dingen doen. Maar toen gebeurde er iets verschrikkelijks. Eerst begon het te druppen, toen begon het te regenen, harder en harder... en het ging maar door. Niemand kon meer lachen, want het water kwam van alle kanten. In korte tijd stond het al een meter hoog.

De zondvloed

Iedereen was in paniek. De mensen vluchtten de bergen in. 'Daar blijft het droog', zeiden ze. Hier en daar zag je nog een dak van een huis. Verder alleen maar water!

Noeh riep: 'Aan boord!
In naam van Allah varen we en werpen ons anker uit!'

Pas toen drong het tot de mensen door. 'We hebben toch die boot!' zeiden ze. Plotseling was het hún boot. 'Naar de boot, naar de boot', riepen sommige mensen. Maar het was al te laat. Noeh had de boot dichtgemaakt. Hij had hen op tijd gewaarschuwd. Maar toen wilden ze hem niet geloven. Het water bleef stromen, van alle kanten. Hoger en hoger kwam het water. Steeds hoger tot opeens die reusachtige boot op het water dobberde. Op golven als bergen. Nergens was meer land te zien. De aarde was veranderd in één grote watermassa. Zelfs de hoogste bergtoppen stonden onder water. Geen mens, geen dier, geen boom was nog te zien. Alleen nog op de ark van Noeh.

Een boot op een berg

Maandenlang dreef de ark op die grote watermassa. Het leek of de hele wereld in een zee was veranderd. Een zee die eigenlijk geen zee was, want heel langzaam dronk de aarde al dat water op. Het water zakte in de aardbodem. Wat Allah had besloten, was nu gebeurd.

Daar stond de ark van Noeh weer op de aarde.
Precies zoals hij was begonnen.
Alleen stond de ark nu op een berg.
Allah zei: 'Ga veilig van boord.' Aan alle mensen, dieren, zaden en planten gaf Hij vrede en Zijn zegeningen.
Noeh kwam met alle mensen en dieren, die zo lang in de ark hadden gezeten, naar buiten. Wat een moment moet dat zijn geweest!⁸²

Noeh en zijn familie gingen in het gebied wonen waar de ark was gestrand. Zij gingen het land bewerken en hun dieren verzorgen en waren vervuld van hoop. Het voelde echt als een tweede kans. Ze hadden een beeld van de toekomst en leefden daarnaar toe. Ze mochten zorgen voor nieuw leven. Hun harten waren vervuld van liefde voor de God Die hen zoveel had gegeven. Geloof en God en alles eromheen is moeilijk te snappen. Want het is niet iets aards; je kunt het niet zien of proeven, maar wel bijna. Geloof uitleggen doen we daarom vaak in de vorm van een verhaal.

Noeh begreep waarom de zondvloed nodig was. Mensen willen het goede maar doen toch vaak het verkeerde. Daarom kreeg hij van Allah een paar regels voor de mensen. Als er iets fout ging, moest er recht worden gesproken. Er is maar één God. Dus geen afgoden. De ene God, en ook de mens, mag in geen vloek worden genoemd. En er was een verbod om te doden, te stelen of om het vlees van een nog levend dier te eten. Ook mocht niemand meer met zijn zus of haar broer trouwen. Wat in de tijd van Adam nog wel mocht.

Nu jij!

De zondvloed was natuurlijk een verschrikkelijke ramp. Hoe vind je het dat er zoveel mensen en dieren zijn verdronken?

Dat is toch afschuwelijk?

Als dat nu gebeurde zou het voor dagen en dagen op de televisie zijn, denk je ook niet?

Word je bang van dit verhaal?

Maar de mensen waren al heel lang door zoveel profeten – ook al door Seth en Idries – gewaarschuwd en ze wilden niet luisteren! Ze bleven Noeh bespotten en wilden helemaal niet in de ark toen er nog geen water uit de hemel kwam. En Noeh bleef hen maar uitnodigen. En waarschuwen. Zij hadden alle kansen gehad.

Of ben je het daar niet mee eens?

Kun je het een beetje vergelijken met dingen die nu gebeuren?

Denk je dat zo iets als de zondvloed nog een keer kan gebeuren?

Had je wel eens van de profeet Noeh gehoord?

Wat heb je van zijn verhaal geleerd?

Noeh/Noach – de tweede Adam

Noeh's verhaal is bekend in alle talen en culturen. Wat we hier vooral van leren is dat ieder mens steeds een tweede of nieuwe kans krijgt van Allah.

Noeh en zijn volk moesten weer als voorbeeld dienen voor de mensen die na hen leefden. Dat de geschiedenis van een profeet en zijn volk zich steeds herhaalt, zegt de Koran:

'Laat er onder u een groep zijn die het goede voorbeeld geeft.

*Mensen die zeggen dat we elkaar als gelijken moeten zien,
Dat we eerlijk moeten zijn en het kwaad verbieden.
Zij zijn het die zullen slagen.'*⁸³

Wat de profeet Noeh laat zien is dat je met zijn allen en voor elkaar moet leven. Iedereen met wat hij of zij wél en níet kan. Dat betekent respect hebben voor elkaar en voor de natuur. Vertrouwen, vriendschap, liefde voor al wat leeft en zorg voor zwakke en kwetsbare groepen zoals dieren en kinderen, bejaarden en gehandicapten. Maar ook dat we nooit minachtend moeten doen tegen wie ook.

Nu jij!

Heb je wel eens op het strand naar de golven van de branding gekeken?

Was je niet een beetje bang toen je merkte dat de zee steeds verder naar je toe kwam?

Was je blij dat het water maar tot een bepaald punt kwam en niet verder?

Noeh en zijn familie kregen een tweede kans
Geef jij je vriendje of vriendinnetje een tweede kans
als ze iets verkeerd hebben gedaan?

Over zondvloed of vloedgolven

Een vloedgolf is een golf die bij vloed of springvloed de monding van een rivier of baai binnenstroomt. Of een golf die komt van een stuwdam die breekt omdat hij het water niet meer kan tegenhouden.

Uit water komt alle leven,
maar het neemt ook leven...

Het is moeilijk om je voor te stellen hoe een zondvloed eruit ziet. Toch kennen we wel grote ongelukken, natuurrampen, waarbij veel mensen en dieren dood gingen door water.

Bijvoorbeeld de watersnoodramp van 1953 in Zeeland.

Of de *tsunami* in 2004. Misschien heb je daar wel beelden van gezien op televisie of via internet.

Wat is een *tsunami*?

Een *tsunami* is een vloedgolf uit de zee die de kuststrook onverwacht overspoelt. Een *tsunami* wordt vaak veroorzaakt door een zeebeving. Het is een Japans woord, dat uit twee woordjes bestaat: *tsu* - haven en *nami* - golf

Wanneer een *tsunami* met veel kracht ondiep water bereikt en het land op loopt, sleurt het water alles mee: Huizen, bomen, auto's. .. alles! De mensen kunnen alleen maar zo hard mogelijk naar hoger gelegen gebied rennen om zichzelf te redden.

Naast mensen, dieren, bomen en gebouwen op de kust worden ook zeedieren door de *tsunami* getroffen, zoals de doejong, die in tamelijk ondiep water graast.⁸⁴ Ook koraalriffen kunnen door een *tsunami* ernstig worden beschadigd.

Water kan dus plotseling en met een heel grote massa op ons afkomen. Maar het kan ook heel langzaam steeds meer worden.

Misschien heb je je wel eens afgevraagd of Nederland ooit een keer onder water komt te staan. Of: Hebben we straks nooit meer sneeuw in ons land? En: Hoe moet het verder met alle dieren op de Noordpool?

Allemaal vragen die je kunt hebben als het gaat over ons klimaat. Het wordt steeds warmer op aarde en dat kunnen we nu al merken. De winters in Nederland zijn minder koud. In de zomer is het soms warmer dan normaal of regent het juist heel hard. Op de Noord- en Zuidpool merken ze dat de gletsjers smelten. Er is steeds minder ijs en dat is lastig voor de dieren daar.

Maar dat is nog niet alles. Ook het zeewater wordt warmer en dan zet het uit. Dat betekent dat het water hoger komt te staan. Stukken land kunnen daardoor onder water lopen.

Veel slecht nieuws dus. Maar er is ook goed nieuws. Steeds meer mensen maken zich druk over het klimaat. Onderzoekers kijken wat er precies aan de hand is en wat we kunnen doen.

De Koran leert ons wat we konden doen en niet hebben gedaan. Maar vooral wat we nu kunnen doen. In de Koran lees je:

'Allah heeft de hemel hoog verheven in evenwicht, opdat u dat evenwicht niet zou verstoren. Hij houdt de weegschaal recht en doet aan de maat niet te kort; Bij Hem is alles in volkomen evenwicht!'¹⁸⁵

Wij mensen hebben dat evenwicht verstoord.
Daar gaan we straks nog meer over lezen.

In het verhaal van Noeh gaat het over te veel water. Wij leven in een tijd dat we zuinig moeten zijn met water. Schoon drinkwater is heel kostbaar. Heb je wel eens opgelet hoeveel water er wegloopt als je je handen wast of je tanden poetst? Of als je de douche aanzet en wacht tot het water warm wordt? Dat water kan je opvangen en ergens voor gebruiken. Misschien is het goed om daar eens over na te denken?

Kinderen kunnen de aarde redden door goed na te denken over het water, de grond en de lucht om ons heen. Er wordt veel te veel afval weggegooid, te veel energie en water verbruikt en te veel grond, lucht en zeeën vervuild.

Ook kinderen kunnen helpen om zuinig te zijn met schoon drinkwater, te zorgen voor schone lucht en de vervuiling van de aarde tegen te gaan. Een beter milieu begint immers bij jezelf!

Nu jij!

Ben jij zuinig met water?

Heb je wel eens een paar bakken naast elkaar zien staan om dingen in weg te gooien?

Een bak voor vuilnis, één voor groen en etensresten, één voor papier, één voor plastic en ook nog een glasbak?

Waarom is dat zo bedacht, denk je?

Wat zorgt voor het meeste vuil, denk je?

Heb jij misschien een nieuw idee om de aarde te redden?

Natuurrampen maken we meestal niet zelf..

Of toch? Je hebt er vast al iets over gehoord. Maar als je er niets over weet, is het hoog tijd om te begrijpen dat ook jij invloed hebt op de vervuiling van de aarde.

Het is belangrijk dat ook kinderen zich inzetten voor een beter milieu.

Liefde voor de natuur is de eerste stap. Als je van de natuur houdt wil je die graag beschermen. Liefde voor de natuur komt vanzelf als je met je ouders of de klas wat vaker de natuur in gaat. Ga lekker wandelen in een bos of park, of kijk eens beter rond in je eigen tuin, als je die hebt. Til eens een grote steen op en bekijk samen welke diertjes eronder leven. Hoe groter je wordt, hoe meer je gaat begrijpen van hoe de dieren en planten heten, waarom ze daar leven, hoe ze leven, wat ze eten, enzovoort.

Dan kun je ook beter begrijpen wat je kunt doen om het milieu te beschermen en begrijp je beter waarom dat nodig is. Dan wordt het al snel gewoonte om papier in de bak voor oud papier te stoppen, licht achter je uit te doen en water niet onnodig te laten stromen. Je mag ook vertellen welke ideeën je hier zelf over hebt. Vaak vind je het fijn om dat ook echt te gaan doen!

Hier vind je alvast een paar ideeën:

- * Vang het water op dat anders wegstroomt tijdens het tandenpoetsen, als dat nog geen gewoonte is. Zo wordt duidelijk dat er heel veel water wegstroomt in korte tijd.
- * Breng samen glas en papier naar de daarvoor bestemde bakken. Grotere kinderen kunnen dit zelf gaan doen als hun vaste huishoudelijke taak.

- * Oogst groente uit je eigen moestuin (als je die hebt) en koop zo min mogelijk in de winkel.
- * Maak je eigen compost - dat is een mengsel om de grond extra vruchtbaar mee te maken - van het gft-afval; dat zijn weggegooiden planten uit de tuin of weggegooiden delen van groente of fruit.
- * Vraag je ouders om een regenton te kopen en gebruik voor zoveel mogelijk dingen het water uit die ton.
- * Vang, als je de douche net aanzet, het koude douchewater op in een emmer en gebruik dat om de planten of dieren water te geven.

De profeten Hoed en Sâlih

De profeten Hoed en Sâlih moeten we eerst even leren kennen. Over de meeste profeten in de Koran kun je ook in de Bijbel lezen, maar niet over Hoed en Sâlih. Zij zijn de eerste Arabische profeten.

Hoed en Sâlih werden door Allah naar volken gestuurd die na de zondvloed leefden. Dat waren de kinderen en kleinkinderen van de zoons van Noeh. Hun namen staan niet in de Koran, wel in boeken van geleerde moslims. Die zeggen dat ze Saam, Haam en Jafet heten. Zoals we weten, was Noeh's vierde zoon niet aan boord van de ark gegaan.

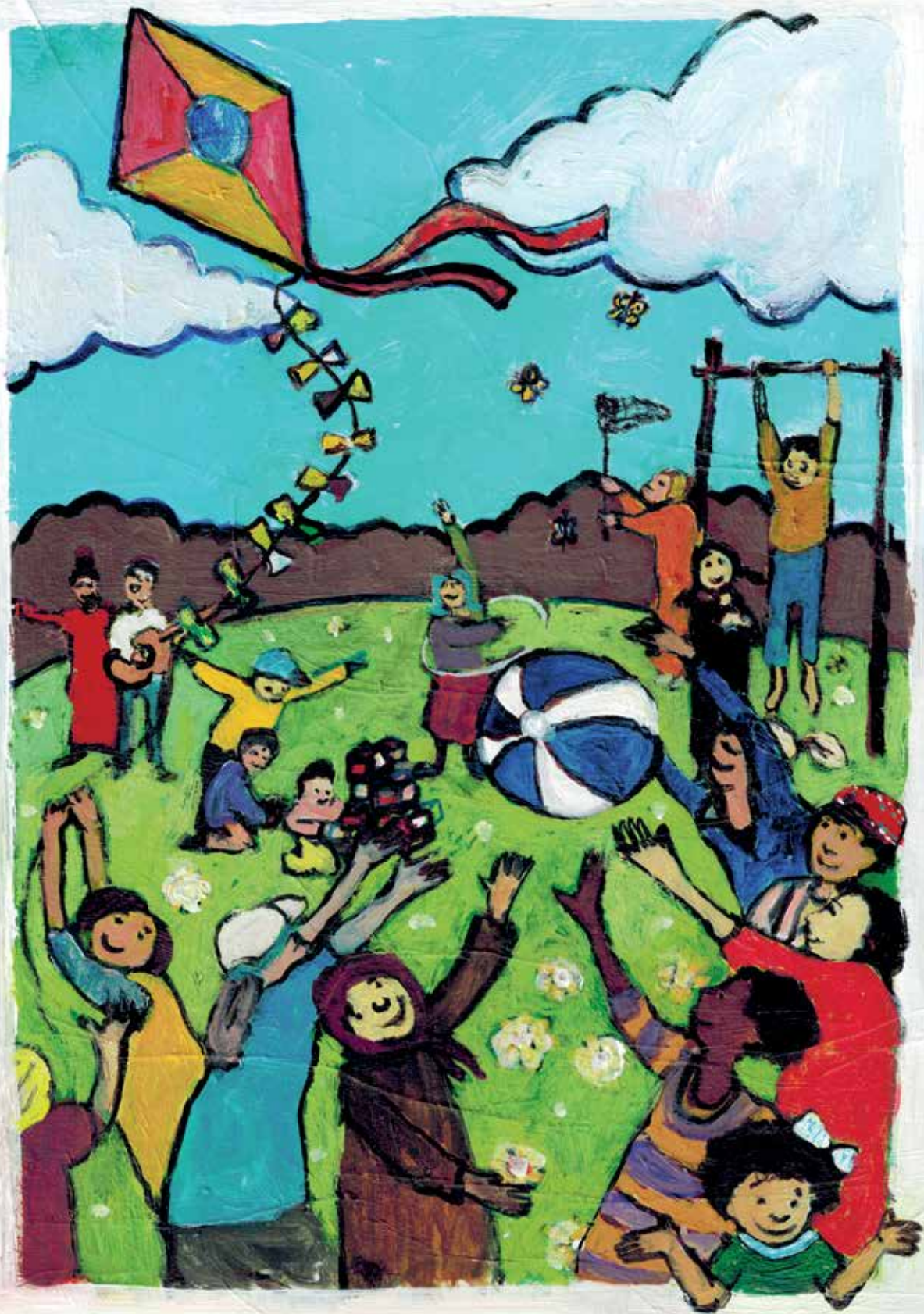
De drie zoons van Noeh gingen later met hun vrouwen en kinderen allemaal ergens anders wonen. Saam bleef in het Midden-Oosten, Haam ging naar Afrika en Jafet ging naar Azië. Met hen beginnen de verschillende volken. Mensen verschillen in talen en huidskleur, zegt de Koran.

Dat heeft een betekenis:

*'We hebben jullie tot volken en stammen gemaakt,
want dan kunnen jullie elkaar leren kennen.'*

Je kunt dit ook vertalen als: 'om van elkaar te leren.'¹⁰⁰

Dat is dus de bedoeling. Omdat we verschillen, vinden we elkaar leuk en willen we meer over elkaar weten. Of misschien juist niet... Maar dat betekent niet dat de een meer waard is dan de ander. Blank of gekleurd, man of vrouw, rijk of arm ... voor Allah zijn we allemaal gelijk. En dat zouden we ook voor elkaar moeten zijn. We weten nog steeds niet helemaal zeker hoe al die verschillen nou ontstaan.

Er is eigenlijk maar één ras: het mensenras.

We hebben allemaal iets waarin we anders zijn dan een ander. Sommige dingen vinden we mooi, andere niet. Sommige dingen vinden we lekker, andere niet. En ga zo maar door. Mensen verschillen van elkaar. Ze denken anders en ze doen anders. Soms van huis uit. Maar ook omdat ze andere dingen hebben meegemaakt in hun leven.

Elk kind wordt in een bepaalde groep geboren en opgevoed. Wat voor een kind 'gewoon' is, heeft het in zijn eigen groep of familie geleerd. Veel van onze gewoonten en culturen veranderen door de tijd heen.

Er zijn groepen die een andere huidskleur hebben. Dit zijn mensengroepen en geen rassengroepen. Alle rassen kunnen met elkaar trouwen en gezonde kinderen krijgen.

Nu jij!

Kun je iets bedenken dat bij iedereen hetzelfde is?

Zou je het leuk vinden als iedereen er hetzelfde uit zag?

Met dezelfde kleding?

Dat iedereen 's avonds hetzelfde ging eten?

En in hetzelfde huis woonde?

De leden van je familie zien er ook verschillend van elkaar uit, maar toch ben je familie. Vertel!

Jouw bouwtekening

Er zijn soms wel hele kleine verschillen in ons DNA.

Wat is dat nou weer? DNA?

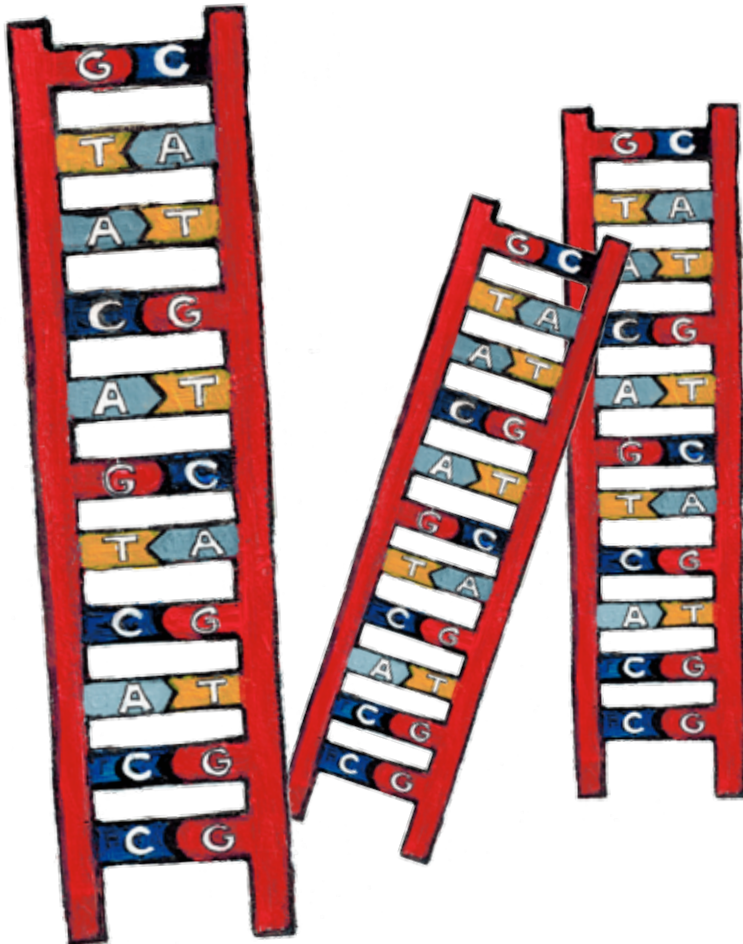
DNA is eigenlijk je 'bouwtekening'. In het DNA zit de hele erfenis die je van je ouders en grootouders kreeg. Er zitten 'genen' in, die bijvoorbeeld je haarkleur, of de kleur van je ogen bepalen. Maar ook zoiets engs als erfelijke ziekten.

Nog een gek woord is 'melanine'. Hoeveel melanine je eigen lichaam maakt is het enige dat je huidskleur bepaalt. Melanine beschermt je huid tegen schade door de ultraviolette stralen van de zon.

Hoe kan het dat zoveel verschillende huidskleuren in zo'n korte tijd op de wereld zijn ontstaan? We zeggen wel verschillende kleuren, maar we hebben het eigenlijk over verschillende tinten van dezelfde kleur, melanine dus. Als iemand van een zwarte mensengroep zou trouwen met iemand van een witte groep, hebben hun kinderen meestal een lichtbruine kleur. Als mensen met een lichtbruine kleur met elkaar trouwen, kunnen ze kinderen krijgen die bijna elke kleur hebben. Van heel donker tot heel licht.

Er zit dus een bouwtekening in ons. Die zorgt ervoor dat wij mensen zijn en geen schapen of vogeltjes. Maar ook of je bruine of blauwe ogen hebt, een lange of een korte neus, en korte of lange benen. Als een zaadcel een eikel bevrucht, dan komen twee bouwtekeningen bij elkaar en ontstaat er een nieuw mensje met zijn eigen bijzondere bouwtekening. Daarom is er niemand zoals jij! Of zoals je vriendje of vriendinnetje. Soms krijg je het haar zoals mamma dat heeft, stijl of met krullen. En de neus van papa. Of andersom.

Jouw bouwtekening bestaat uit allemaal piepkleine laddertjes die we DNA noemen. Dat ziet er zo uit:

Alle letters in de trap zorgen ervoor dat jij er precies zo uitziet als je bent. En ook of je een meisje of een jongen bent. Ieder mens heeft zijn eigen ladder, want bij iedereen staan de letters weer in een andere volgorde.

En dat is ook zo bij dieren. Dan staat er in de ladder dat je vleugels hebt of een lange staart! Ook iedere vogel en iedere muis heeft zijn eigen ladder. Daarom ziet de ene muis er net iets anders uit dan een andere muis. Maar ze houden allemaal van kaas en krijgen 's avonds altijd honger. Dan gaan ze samen op zoek naar iets te eten.

Je hebt dus je eigen DNA met een unieke code die niemand precies weet en die zorgt dat jij er zo uitziet. Waar komt al die informatie vandaan bij een eicel die net is bevrucht? De ene helft komt van de vader (in de spermacel) en de ander helft van de moeder (in de eicel). Dat is handig, want stel dat je één niet zo goed stukje DNA van je vader krijgt, dan is de kans groot dat je een gezond stukje DNA van je moeder krijgt. En die kan wel alles goed doorgeven.

Over en weer gebeurt dit heel veel. En dat is wat de Koran en de profeet Mohammed ook zeggen. Want iemand vroeg eens aan de profeet:

‘O Mohammed, vertel mij waarvan is de mens geschapen?’

Hij zei: ‘De mens is geschapen van mannelijk zaad én van een vrouwelijk eitje. Hoe kan het anders dat een kind op zijn vader of moeder lijkt?’

De Koran zegt:

‘Wij hebben de mens uit een gemengde levenskiem geschapen’

Weet je nog wel ...

Na de zondvloed was al het water in de aarde weggezakt. Noeh en zijn familie stonden weer op de grond. Dat was vreemd. Ze waren gewend aan het bewegen van de boot.

Ze keken om zich heen. Een schoongewassen aarde! Planten en bomen waren een tijd waterplanten geweest. De zon straalde over een woestijn. Nieuwe kleuren en geuren vulden de lucht en het zicht. Daar stond de mens! Eerst uit het paradijs gezet. Daarna door een zondvloed van de aarde gespoeld. En nu weer helemaal klaar om opnieuw te beginnen!

Nou ja, niet helemaal opnieuw. In zijn tijd keek Adam om zich heen en zag 'geen één van zijn eigen soort'. Noeh keek om zich heen en dacht: 'We hebben het overleefd!'

In de ark van Noeh zaten meer mensen dan Noeh alleen. Het was een nieuw begin, maar dan met een aantal mensen tegelijk. Wel een doorbijter hoor, de mens, een overlever...

Hoe zou het gaan met de kinderen van Noeh? Die kregen kinderen, en die kinderen ook weer, totdat ze een volk waren geworden. Ze hadden geleefd als Adam en als Seth. Nu leefden ze als Noeh. De mensen waren dankbaar omdat Allah hen alles gaf om van te leven.

Honderden jaren gingen voorbij. De mensen vergaten wel een beetje wat Adam, Seth en Noeh hadden gezegd. En hoe zij hadden geleefd. Maar hun gebed was nog steeds voor Allah. En als ze af en toe nog over Allah spraken hadden ze het over de God van Adam, Seth en Noeh.

Soms woonden er teveel mensen op één plek en dan ging een groep weer verder zoeken. Naar een nieuwe plek. Steeds kregen zij de zegeningen van Allah. Het regende, het land was vruchtbaar en de dieren waren gezond. De mensen waren ook gezond en sterk. Jammer genoeg vergaten ze aan wie ze dat te danken hadden.

Het werd steeds meer 'natuurlijk' dat het goed ging. Daar was geen kracht van buiten voor nodig. 'We zijn sterk en we maken onze eigen wereld', dachten de mensen. 'Gelijk hadden ze', zullen nu sommige van ons zeggen. Maar als je vergeet wat God is, vergeet je ook vaak wat goed is. En dan kan er veel verkeerd gaan...

De profeet Hoed

Een groep van de achterkleinkinderen van Noeh reisde helemaal naar het zuiden van het Arabisch schiereiland. Daar vonden ze weer nieuwe grond voor de landbouw en nieuw groen voor hun dieren. Zo ontstond er, lang nadat Noeh op aarde leefde, in het zuiden een nieuw rijk. Het werd bevolkt door sterke gelukkige mensen. Zij begonnen de grond te bewerken en legden akkers aan in gebieden die onvruchtbaar leken. Ze noemden die *Ahqâf* of zandduinen. Die maakten ze vruchtbaar. Ze maakten greppels en bevloedden zo het land met water.

Ze gingen in grotere groepen leven. Ze bouwden huizen. Ze leefden van hun akkers en van veeteelt. Sinds de profeet Idries wisten ze hoe ze kleren moesten maken. Ze droegen geen dierenhuiden meer, maar wol of textiel. Om water te bewaren gingen ze potten bakken. Het ging zo goed met hen dat ze een stad gingen bouwen. Het waren goede bouwers. Ze bouwden hoge gebouwen. Dit was zo nieuw dat ze ‘dikke palen van steen’ werden genoemd. De stad heette Iram en de bewoners noemde men het volk van de Aad. Het gebied waar zij woonden heet nu de Hadramaut en Jemen. Door de welvaart die ze bereikten – met hun eigen handen, zoals zij zeiden – werden ze ook een trots volk. Ze leefden in een hard klimaat en hadden geen gevoel voor de pijn van anderen.

De mensen van het volk van de Aad vonden dat niemand aan een ander behoefde uit te leggen waarom ze iets deden zoals ze het deden. Ook niet aan God. Daar komt bij dat ze niet goed omgingen met de mensen die in het gebied rondom Iram woonden en die zwakker waren dan zij. Die gaven ze weinig of geen vrijheid. En ze lieten die mensen voor hen werken. De zwakkeren van hun eigen volk gebruikten ze ook als hun slaven.

Na verloop van tijd gingen de mensen steeds minder aan Allah denken. De wijze lessen van ‘de ouden’ werden vergeten. Het volk

van de Aad wilde er ook niet aan denken dat die verhalen waar zouden zijn. Want als er iets waars in die verhalen zat, dan zaten zij goed fout!

Het rare was dat mensen die de Ene God niet meer kenden wel steeds andere goden gingen aanbidden. Ze zochten het altijd in de hoogte. Een offer werd op een hoge plaats gebracht. Dat deden de eerste mensen ook al. Maar dan was het voor de ene God. Dat hadden ze dus onthouden. Maar voor wie zij het deden, was nu anders. Hun goden waren zo'n beetje zoals zij wilden dat ze waren. Meestal zetten ze een beeld op een heuvel en brachten hun offer voor dat beeld. Ze hoopten dan dat die afgod vriendelijk over de Aad zou denken. Zij hoopten dat er regen zou komen en dat er veel zou groeien uit de aarde. Dat gebeurde juist niet, eerder het tegenovergestelde. En dan gingen ze nog meer offeren. En ga zo maar door. Ze dachten dat hun goden hen niets gaven en gaven daarom ook elkaar niets meer. Ze waren boos op hun afgoden en verdrietig omdat niets lukte. Daardoor werden ze ook boos op elkaar.

Opnieuw was een tijd van domheid en onrecht aangebroken. Voor Allah zijn alle mensen gelijk. Hij wil dat al Zijn schepselen elkaar eerlijk behandelen. Het volk van de Aad hielp de arme en zwakke mensen niet. Ze maakten bedelaars van hen. Maar ze gaven hen ook niet een klein beetje geld om van te leven. We weten al dat ze soms slaven maakten van die mensen. Daarom ging het helemaal fout!

Ondertussen weet je wat Allah dan deed. Steeds als mensen in het duister tastten, dan zond Allah een boodschapper. Ook naar dat volk, het volk van de Aad, stuurde Allah een nieuwe profeet. Dat was de profeet Hoed. Die moest dingen tegen zijn volk zeggen die ze liever niet wilden horen. Zij naam betekent 'tolerant en genadig'.

Hoed wist zelf soms niet wat hij moest zeggen. Maar Allah zei tegen hem dat hij voor een groepje mensen moest gaan staan en dat deed hij dan. Dan voelde hij van binnen wat hij moest zeggen. Dan zei hij bijvoorbeeld:

‘Allah wil dat ik jullie terugbreng op het rechte pad.
Wat ik nu ga zeggen is niets dan de waarheid.
Alles wat jullie elke dag krijgen aan eten drinken,
zelfs elke keer dat je adem haalt,
krijgen jullie van de Ene, van de Schepper!
Wees hem dankbaar.
En laat anderen delen in wat jullie van Hem krijgen!
Jullie rijkdommen helpen niet als Allah jullie Vriend niet is.
Want Hij is de Enige Die zal helpen als je niets meer hebt!’¹⁰²

Wat dacht je dat er gebeurde? De mensen stonden met een
vreemde lach op hun gezicht naar hem te luisteren.
Ze gingen hem een beetje pesten:
‘Het gaat goed met ons hoor Hoed! Je hoeft ons niet te
helpen en jouw Schepper ook niet!’
Een paar mensen riepen boos:
‘We hebben jou echt niet nodig!’

Pesten

Als kind vind je het heel erg als je wordt gepest, maar Hoed was
een profeet. Hoed ging rustig verder. Misschien is dat ook maar
het beste: gewoon verder gaan al word je gepest... Hoed zei in zijn
toespraak:

‘Jullie hebben geen andere god naast Allah!
Aanbid alleen Hem.
Wees Hem dankbaar.
Hij is het Die jullie leven gaf.
Hij is het Die jullie gezondheid gaf!
Begrijpen jullie dat dan niet?’

Je verwacht het niet, maar stapje voor stapje lukte het hem om
duidelijk te maken dat het waar was wat hij zei. Langzaam aan

gingen sommige mensen hem wel geloven. Zij kregen door dat er iets aan de hand was. Wat Hoed vertelde hadden ze al eens eerder gehoord, bijvoorbeeld van hun grootouders. Dat er maar één God was, Allah. Dat Hij de Enige God is en dat er geen andere goden bestaan. Steeds meer mensen gingen in de God van Hoed geloven. Zij voelden zich door de boodschap van Hoed gelukkiger van binnen. Ze voelden zich veilig bij die God van Hoed.

Maar er waren veel meer mensen die helemaal niet wilden horen wat Hoed vertelde.

‘Hou toch op!’ riepen ze.

Hij werd uitgescholden voor leugenaar en dwaas.

Sommigen noemden hem zelfs gek.

‘Daar heb je de dorpsgek’, zeiden ze als hij er aan kwam lopen.

Er waren heel wat mensen die Hoed niet geloofden. Ze wilden hem zelfs het liefst uit de weg ruimen. Sommigen zeiden dat ook tegen hem.

Maar Hoed was dapper. Hij bleef tegen hen praten:

‘Allah heeft mij gestuurd,

ik mag niet weg en jullie krijgen mij niet weg.

Wees toch dankbaar voor het leven dat Hij jullie gaf.

Want alles wat leeft heeft Allah gemaakt.’

Niet alleen de mensen in de straten van Iram, ook de machtige leiders van de Aad zeiden:

‘We zien dat jij maar een dwaas bent

en je bent trouwens ook nog een leugenaar!’

Want ze deden zoveel verkeerde dingen. Als het allemaal waar was wat Hoed zei, dan konden ze wel stoppen met alles wat ze deden!

Wat Hoed ook zei, het was altijd tegen de leiders van het volk in.

Die hadden nooit genoeg. Ze wilden steeds meer en meer hebben.

Soms overvielen ze gewoon reizigers in de woestijn om alles van

ze af te pakken. Ze waren ondertussen rovers en moordenaars geworden, maar dat wilden ze niet toegeven. Ze konden voor zichzelf nooit toegeven dat wat Hoed allemaal zei waar zou zijn. Maar Hoed bleef doorgaan:
'Ik ben geen dwaas, maar ik kom met een belangrijke boodschap van de Schepper! Ik ben voor jullie een eerlijke raadgever!'

Zij lachten hem uit. En toen daagden ze hem uit bewijs te leveren voor zijn woorden. Ze zeiden:

'Breng dan die God van jou!
Kijk, onze goden kun je tenminste zien.'

Hoed antwoordde:

'Jullie hebben je straf al ontvangen.
Jullie ongeloof is jullie straf!
Allah heeft jullie de erfenis
van het volk van Noeh gegeven.
Hij heeft jullie de kracht gegeven
waar jullie zo trots op zijn.
Wees Hem dankbaar!'

De leiders van het volk lachten hem uit en trokken zich terug in hun wolkenkrabbers, zo hoog als er nog nooit in een stad waren gemaakt.

Profeten zijn altijd erg geduldig.
Zij kunnen heel veel hebben van hun volk.
Het enige wat zij willen
is dat hun volk Allah's leiding aanvaardt.
Daarom zei Hoed:
'Denken jullie nou echt,
dat als je in zo'n gebouw
met dikke muren woont,
of in een kasteel hoog op een berg,

dat de dood je dan niet kan vinden?
Zelfs het sterkste fort
kan jullie nog niet tegen de dood beschermen!

Zij antwoordden hem:
'Het maakt voor ons niets uit of je preekt of niet.
Dat blijft voor ons hetzelfde.
Het zijn toch allemaal praatjes,
verzinsels van ouden van dagen.
Wij? Wij worden nooit gestraft!'

Of ze deden zogenaamd vriendelijk tegen hem:
'Van ons hoeft je niet weg hoor!
We vinden het wel leuk.
Het geeft een beetje afwisseling.
Eerlijk gezegd maak je ons wel vaak aan het lachen.
We hebben in tijden niet zo gelachen!'

Nee, ze waren het niet eens met de mensen die zeiden dat Hoed weg moest. Hij moest juist blijven. Dan konden ze lekker lachen. En dat deden ze, heel hard lachen. Ze bulderden van het lachen! Je kon het kilometers verderop horen. En als ze uitgelachen waren gingen ze naar huis.

En Hoed? Hoed bleef alleen achter. Verdrietig dat ze hem niet wilden geloven. Dat ze niet van hem wilden aannemen dat ze alles hadden te danken aan die ene God waarover hij steeds sprak. Zo stond Hoed daar en dacht diep na. Net als bij Noeh was er bij Hoed op een bepaald moment een grens bereikt. De mensen gingen te ver. Voor de zoveelste keer dacht hij na over zijn volk. Ze waren de Ware God niet trouw. Ze onderdrukten hun eigen mensen. Ze leden drie jaar hongersnood, maar ze begrepen daar de boodschap niet van.

Terwijl hij daar zo stond te denken gebeurde er iets. Opeens begon het te waaien! Hij hoorde de wind in de bomen. Het briesje werd een harde wind en de wind werd een storm en die storm werd een orkaan ... Het zand drong in de monden, neuzen en ogen van de mensen. Ze konden niets meer zien en dachten dat ze stikten!

Op een gegeven moment waaide het zo hard dat de mensen gewoon werden weggeblazen van de aardbodem. De orkaan die op een kwade, onvergetelijke dag opstak, blies mensen weg alsof zij palmbomen zonder wortels waren.

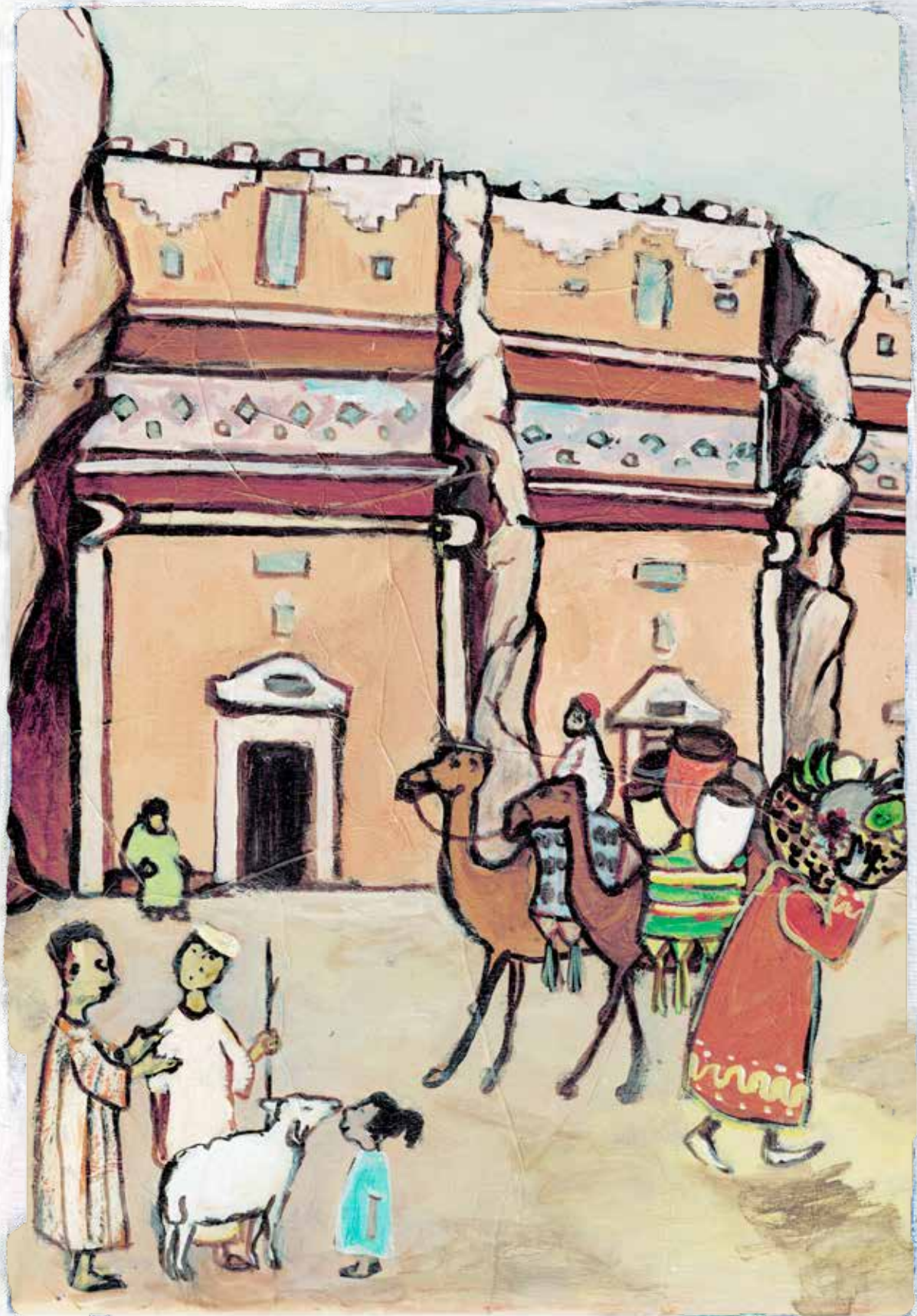
Toen, na die oorverdovende keiharde wind werd het stil. Dat noemen ze de stilte na de storm. Dat is heel stil. Geen geluid te horen.

Hoed keek om zich heen en zag niemand. Wat was er met al die mensen gebeurd? Hij ging op zoek en wat bleek? Allah had Hoed en zijn kleine groep van gelovigen gered. Maar de rest van de Aad was van de aardbodem verdwenen.

Als je weer eens de wind met zo'n hoog gierend geluid door de kieren van de ramen hoort blazen, denk dan nog eens aan het verhaal van de profeet Hoed.

De Samoed

Tweehonderd jaar na de ondergang van de Aad leefde het volk van de Samoed. Zij waren de achterkleinkinderen van de gelovigen rondom de profeet Hoed. Ook de Samoed waren een sterk en ijverig volk. Zij werden rijk en machtig omdat ze hard konden werken. In de geschiedenis staan ze bekend omdat ze van die rare gebouwen bedachten. Zij hakten woningen uit in de rotsen. Ze hakten ook hun afgoden uit in die zelfde rotsen. Zij woonden in Madâ'ien Salih. Dit was een stadsgebied met ongeveer een half miljoen inwoners in het noordwesten van het Arabisch schiereiland.

De profeet Sâlih

Omdat het zo goed ging, dacht ook het volk van de Samoed dat ze beter waren dan ieder ander volk. Zij onderdrukten de armen en behoeftigen. De rijken maakten gebruik van de vruchtbare valleien en de waterbronnen. Ze deelden niets van de overvloed die ze van Allah kregen, met de mensen die het ook nodig hadden. Allah besloot een profeet naar hen toe te sturen. Iemand zoals zichzelf, een man van hun eigen volk. Die profeet was Sâlih. Zijn naam betekent ‘oprecht persoon’.

Iedereen kende Sâlih als een goed mens. Ook toen hij nog geen profeet was. Hij was één van de meest eerlijke en oprechte mensen van dat volk. Veel mensen van de Samoed rekenden op zijn hulp en steun. Hij had misschien wel hun leider of koning kunnen worden, als hij net zo had geleefd als zij. Dat wil zeggen als hij hun afgoden had aanbeden en net zo fout was geweest met zaken doen als zij. Sommige mensen hadden beelden gemaakt. Dat waren hun ‘goden’. Ze wilden graag ‘iets zichtbaars’ aanbidden. De geschiedenis herhaalde zich... Zij maakten weer eigenhandig hun eigen afgoden. Ze gaven die goden macht en smeekten dan of die goden hen macht wilden geven. Dat soort goden zijn handiger dan de echte God. Want je kunt ze laten doen wat jij wil.

Maar Salih werd door Allah gekozen als profeet. Hij bleek geboren voor een hogere taak. Hij moest de mensen vertellen dat ze teveel aan zichzelf dachten en zeggen dat hun afgoden niet goed waren. Als weldoener was hij geliefd. Maar nu werd hij een waarschuwer. Dat was even wennen voor zijn volk!

Net als de profeet Hoed had Sâlih als hoofdtaak zijn volk tot één God te brengen. Daarom zegt ook Sâlih tegen zijn volk, de Samoed:

*‘O, mijn volk, aanbid uitsluitend Allah,
er is geen andere god naast Hem.*

*Hij bracht jullie tot leven uit aarde
en hij vestigde jullie op aarde.
Bekeer je tot Hem.
Hij is mijn en jullie Schepper
en Hij is nabij.
Hij verhoort de gebeden
van degene die tot Hem smeekt¹⁰³*

De leiders van de Samoed zeiden:

‘O Sâlih! Jij was onze hoop!
Verbied je ons te aanbidden
wat onze voorvaderen en vaders
altijd hebben aanbeden?
Wij twijfelen sterk aan wat jij ons vertelt.’

Salih antwoordde:

*‘Ik heb een duidelijke taak
van mijn Schepper ontvangen.
Hij heeft mij een heel goed hart
met veel gevoel voor andere mensen geschonken.
Wie zal mij dan naast Allah helpen
als ik Hem niet gehoorzaam?
Jullie soms?
Kunnen jullie dan alleen maar
je eigen en mijn ondergang veroorzaken?’*

Sâlih bleef zijn volk vragen om zich heen te kijken en alle gunsten van Allah te zien. Hoeveel zegeningen had Allah hen niet gegeven. Hij herinnerde hen aan de gebouwen en paleizen die ze uit de bergen hadden gehakt. Dat Allah hen daarvoor de kracht, de kunde

en de kennis had gegeven! Maar hij herinnerde hen ook aan de Aad en hoe die vanwege hun zonden ten onder waren gegaan.

Maar zoals altijd werd ook deze profeet door zijn eigen volk niet gewaardeerd. De leiders van het volk deden alsof ze alles veel beter wisten dan Sâlih. Zij bespotten het zwakke groepje dat de ideeën van Sâlih volgde. En ze stelden hen brutale vragen:

‘Weten jullie zeker dat Salih een boodschapper van zijn Schepper is?’

Zij antwoordden:

‘Wij geloven in de boodschap die hij brengt.’

Zij bedoelden: wat iemand zegt kun je alleen begrijpen als je doet wat hij zegt en je dan heel fijn voelt vanbinnen. En het maakt niet uit wie het zegt, maar wat hij zegt. Misschien zeggen sommige mensen dat hij gek is, maar wat hij zegt is goed!

Sâlih koos voor de arme mensen; zij geloofden hem wel, terwijl de rijke mensen alleen zichzelf goed vonden. Zoals altijd waren zij het, de armen en de behoeftigen, die de geduldige gelovigen van zijn gemeenschap werden. De rijken, die dachten dat ze in alles beter waren, verdienden aan hun eigen oneerlijkheid.

Er kwamen waarschuwingen.

De profeet Sâlih zei dat er gevaar dreigde.

Maar de mensen dachten dat de donderwolken regen zouden brengen. Regen is altijd goed, dachten ze, dan gaat alles weer groeien en bloeien op aarde. Delen met anderen was er niet bij.

Het volk wist het niet, maar er was een grens bereikt. Nu zou Allah kijken of de mensen nog wilden geloven. Maar ook of ze nog voor zwakke en arme mensen wilden zorgen. Of ze zich nog konden inleven in mensen die heel vervelende dingen meemaken...

Salih waarschuwde voor gevaar maar hij vertelde nog veel meer over Allah's genade. Dat Allah vergeeft wie Hij wil.

De mensen stonden erbij te grinniken. Ze zeiden:

‘Nou als dat dan zo'n genadige God is, laat hij dan een wonder

laten zien. Dan willen we wel geloven.'

Dat was eigenlijk kinderachtig. Ze vertrouwden liever op iets waarvan ze dachten dat het niet zou gebeuren, een wonder, dan op hun eigen geloof in Allah.

In de tijd van Sâlih was een kameel een heel belangrijk dier, want een kameel kan heel goed in de woestijn de weg vinden. En het kan zware lasten dragen. Ook in de tijd van de profeet Mohammed was het nog steeds het belangrijkste dier om in de woestijn op te rijden. Op een dag kwam er een man naar de Profeet Mohammed en zei: 'O Boodschapper van Allah! Geef mij een rijdier.'

De Profeet zei: 'Wij zullen je een jong van een vrouwtjeskameel geven om op te rijden.'

Daarop vroeg de man: 'Wat moet ik met het jong van een vrouwtjeskameel?'

De Profeet antwoordde: 'Zijn er dan kamelen die geen jong zijn van een vrouwtjeskameel?!'

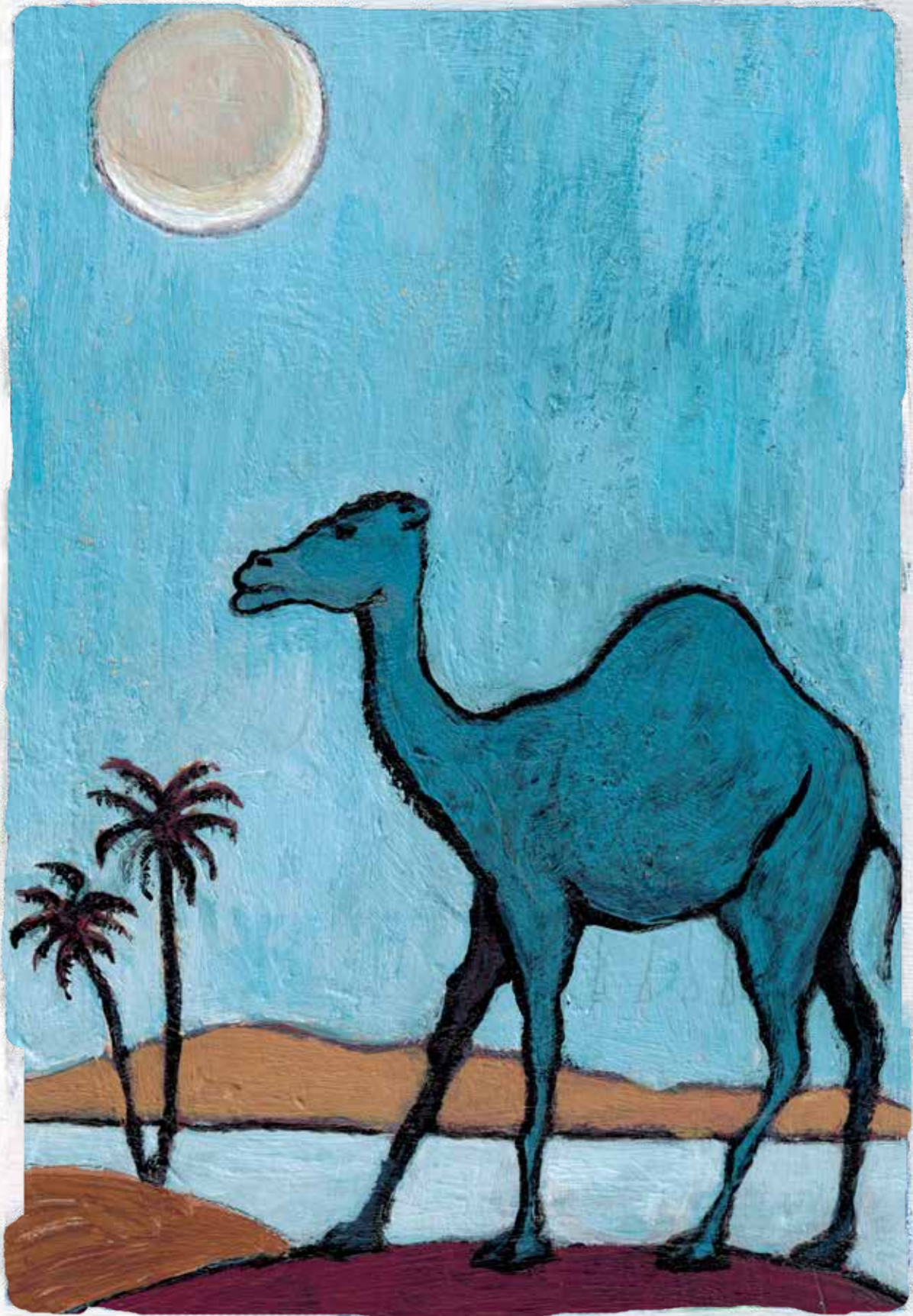
Omdat het volk van Sâlih een wonder wilde, gaf Allah hen ook een wonder. Maar dat konden ze niet herkennen. Allah gaf hen een vrouwtjeskameel. Van een kameel kun je leven. De kameel wordt het schip van de woestijn genoemd. Net als het water van de oceaan verandert het zand van de woestijn steeds van vorm. De kameel kan hierin zijn weg vinden. Het is een rijdier en een lastdier, maar de mensen profiteren ook van de melk, van het vlees en van de huid van een kameel.

Dat was de ene kant. Aan de andere kant stelde de kameel hen op de proef. De kameel was zowel een zegen als een test. De kameel was een geschenk, maar de mensen moesten hem dan ook verzorgen. De kameel moest kunnen eten, drinken en rusten. Grasland voor de dieren is ook een geschenk van God. Het was nu afwachten of dat inhalige volk het dier vredig zou laten grazen op hun land. En laten drinken uit hun bron, zoals van hen werd gevraagd. Of dat ze hem zouden slachten en opeten. In de Koran staat namelijk:

*'Let daarom op hen en hebt geduld.
En zeg hen dat het water tussen hen
rechtvaardig moet worden verdeeld
en dat de tijd van elke drinkbeurt
in acht moet worden genomen.'*

Waarna Sâlih eraan toevoegt:

*'Er is een duidelijk teken van uw Schepper gekomen;
deze kameel van Allah is u een teken.
Laat haar daarom met rust
opdat zij zich moge voeden op Allah's aarde.
Doe haar geen leed
anders beleeft u een pijnlijk einde!'*

Het was dus een kameel zonder eigenaar,
die bij wijze van spreken van het hele volk was.
Hij was een test voor hen, zoals de boom
in het paradijs dat voor Adam en Eva was.
Daarom zei Sâlih:

*‘Laat haar delen in het water.
Zij haar deel en jullie jullie deel.
Doe haar geen kwaad of jullie
zullen de gevolgen ervan ondergaan.’*

Dit zijn woorden die ons bekend voorkomen in een tijd dat water
duurder gaat worden dan olie, in het gebied waar vroeger de Aad
en de Samoed leefden.

Maar de Samoed riepen iemand die hen altijd hielp om dingen te
doen die streng verboden zijn. En die man verminkte en verlamde
de kameel.

Vervolgens slachtten zij de kameel. De mensen stonden eromheen te
juichen en daagden Sâlih uit: ‘Kom op dan met dat einde waarmee je
ons bang maakt!’

Allah gebood het volk om de kameel te melken en te voeren,
maar in plaats daarvan slachtten ze het dier af.

De profeet Sâlih was toen ten einde raad.

Hij zei:

‘Vermaak je nog drie dagen in jullie mooie huizen en gebouwen,
daarna zullen mijn woorden uitkomen.’

Toen hij die woorden had gezegd, gingen de mensen joelen en
schreeuwen: ‘Misschien ben jij wel eerder dood dan wij, Sâlih!
Kijk maar uit!’

Het volk van de Samoed kreeg nog eens drie dagen om tot inkeer
te komen. Maar in die drie dagen was er niemand die Allah smeekte
om vergiffenis. Na drie dagen kwam de straf voor hun ongeloof, hun

gebrek aan medeleven en hun wrede oneerlijke gedrag. Toen gebood Allah Sâlih om zijn volk te verlaten. Hierop volgde een aardbeving die zijn volk vernietigde.

‘Een aardbeving overviel hen en zij lagen levenloos op de grond in hun eigen huizen.’¹⁰⁴

Midden in de nacht kwamen er machtige windvlagen en daarna een enorme aardstok. Het was als een explosie. Iedereen werd van zijn voeten geblazen. In enkele minuten waren de mensen onder hun eigen huizen begraven.

Dat is een zware straf die we moeilijk kunnen aanvaarden. Maar de Samoed wilden niet delen, niet samen een kameel bezitten... Zij wilden het leven niet eerbiedigen. En ze wilden de Schepper niet dankbaar zijn.

Rijkdom maakt blind. Niet voor niets zegt de Koran dat een kameel makkelijker door het oog van een naald gaat dan dat een rijke de hemel binnen gaat...

Als het met iedereen goed gaat, leeft ieder mens voor zichzelf. Eenieder doet waar hij zin in heeft en komt de afspraken in de samenleving niet na. Dit kan leiden tot de ondergang, is de boodschap.

Hierover zijn wijze woorden gezegd:

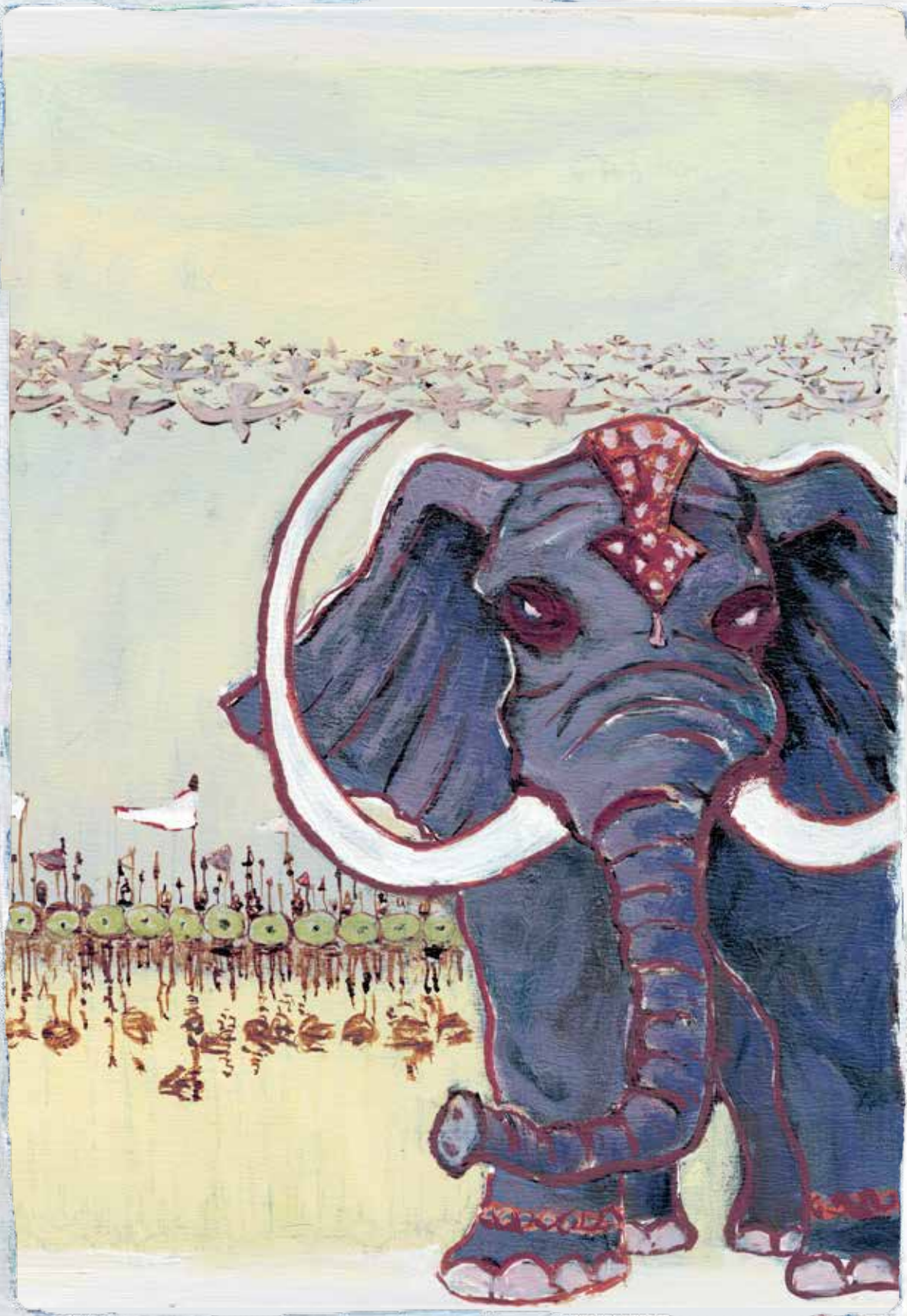
‘Zij die de lessen van de geschiedenis niet willen leren, worden zelf een les voor hun kinderen en kleinkinderen.’ Iemand anders zei het nog krachtiger:

‘Wie de ogen sluit voor het verleden, is blind voor de toekomst.’¹⁰⁵

De profeet Sâlih en zijn groep gelovigen bleven in leven. Sâlih vond het heel erg wat er was gebeurd en hij voelde een groot verdriet. Hij treurde om het lot van zijn volk. Zijn volgelingen stonden klappertandend te klagen en te jammeren over hun familie en vrienden die hun leven hadden verloren. Later is Sâlih met de overlevenden van zijn volk naar 'het heiligdom van Allah' vertrokken. Misschien wordt daarmee Mekka bedoeld. Hij woonde daar tot zijn dood.

Het jaar van de olifant

De geboorte van Mohammed

Mohammed kwam in Mekka ter wereld, 570 jaar na de geboorte van Jezus, in de maand *Rabi' ul-Awwal*.

Dat is de derde maand van de Islamitische kalender.

Maar er bestonden toen nog geen kalenders.

Men onthield vaak het geboortjaar van een kind, omdat er in dat jaar altijd wel iets bijzonders gebeurde.

Vanuit het zuiden van het Arabisch Schiereiland was een leger richting Mekka getrokken, met voorop een indrukwekkende olifant. Het leger van Abraha, de bestuurder van Jemen, marcheerde op tegen Mekka. Hij wilde de Ka'ba vernietigen en de pelgrims naar de nieuwe tempel in San'a leiden.

Mohammed werd in dat jaar geboren, in het jaar van de olifant.

Soera 105, Al-Fîel: ‘De Olifant’

Deze soera gaat over gebeurtenissen in het jaar 570, het jaar waarin de profeet Mohammed werd geboren. De soera maakt duidelijk dat goede zwakheid sterker is dan kwade kracht. Hoe dat kan? Dat lees je hierna...

Eerst lees je de soera:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

*In naam van Allah,
De Rahmân - de Barmhartige,
De Rahiem - de Genadevolle*

أَلَمْ تَرَ كَيْفَ فَعَلَ رَبُّكَ
بِأَصْحَابِ الْفِيلِ

*“Weten jullie nog
hoe jullie Schepper dat deed
met de mensen van de olifant?
Hield Hij hun plannen
niet tegen?”*

أَلَمْ يَجْعَلْ كَيْدَهُمْ فِي تَضْلِيلٍ
وَأَرْسَلَ عَلَيْهِمْ طَيْرًا أَبَابِيلَ
تَرْمِيهِمْ بِحِجَارَةٍ مِّن سِجِّيلٍ
فَجَعَلَهُمْ كَعَصْفٍ مَّأْكُولٍ

*Zond Hij geen zwermen
vogels op hen neer?
Die scherpe steentjes naar
hen gooiden?
Waardoor zij eruit zagen
als een door het vee afgegraasd
stoppelveld?”*

Dit zijn de pitten van de soera:

Ashabi'l-Fîl – mensen van de Olifant

Kaydahoem – hun plannen

Tayran abâbîl – zwermen vogeltjes

Hidjaratin min sidjdjîl – regen van kiezelsteentjes

Een leger trekt op tegen Mekka

In de tijd dat de profeet Mohammed werd geboren werd het verschil tussen arme en rijke mensen steeds groter. In de woestijn lag de stad Mekka. Het was de belangrijkste markt in de hele omgeving; alle karavanen kwamen daar langs. De leiders van Mekka werden er heel rijk van.

In het zuiden van Arabië lag het land Jemen. De gouverneur van Jemen heette Abraha. Voor zijn land was de handel ook heel belangrijk. Hij wilde de karavanen met handel niet langs Mekka laten reizen, maar door Jemen.

In Mekka stond de Ka'ba, maar in Jemen was niks. Abraha liet daarom een tempel in Jemen bouwen, in de stad San'a. Het mooiste gebouw op de hele wereld, dacht hij. Hij wilde een mooier gebouw dan de Ka'ba in Mekka.

De Ka'ba was door de profeet Ibrahiem gebouwd voor de ene God. Maar het stond nu vol afgodsbeelden van de Arabische stammen.

De Arabieren waren helemaal niet van plan om naar San'a te gaan in plaats van naar Mekka. Naar Mekka reisden ze om de Ka'ba te zien. Daar hadden ze al eeuwen een band mee. En ze gingen natuurlijk de markt bezoeken. Dat was een heel grote markt!

Niemand wilde naar een tempel in San'a. En toen die mooie tempel eenmaal in San'a stond, maakten mensen uit Mekka het gebouw ook nog eens vies.

Abraha zwoer toen dat hij niet zou rusten totdat hij de Ka'ba in Mekka had gesloopt. Om dat voor elkaar te krijgen trok hij met zijn leger helemaal door de woestijn naar Mekka. Hij reisde heel langzaam, want in zijn leger liepen niet alleen veel kamelen, maar ook olifanten mee. Voorop liep een heel grote olifant. Die werd Mammoet of Mahmûd genoemd.

Onderweg kwam Abraha verschillende stammen tegen. Sommige stammen probeerden hem tegen te houden. Stammen waren de eerste mensen die in groepen gingen leven. Die groepen noemen we ook wel gemeenschappen. Een stam begint met een groot-familie of *clan* van meestal niet meer dan 30 tot 50 personen. De leider van de familie is trouw aan de leider van de clan. Een aantal leiders van clans waren dan weer trouw aan de leider van de stam. Zo'n onderlinge band gaf een grotere kans om te overleven in de woestijn, want de mensen in zo'n stam hielpen elkaar. Abraha versloeg de stammen die hij tegenkwam. Hun leiders moesten helpen als gids in de woestijn, zodat het leger onderweg niet verdwaalde.

Zo kwam het leger van Abraha aan op ongeveer drie kilometer van Mekka. Daar besloot Abraha zijn kamp op te slaan. Hij gaf een paar mannen de opdracht om wat van de kudden in de omgeving bijeen te drijven en naar het kamp te brengen; zijn leger had namelijk niets te eten.

De mannen plunderden links en rechts en pakten wat ze konden pakken. Ook namen zij tweehonderd kamelen mee die van Abdul-Muttalib ibn Hâsjim waren. Dat was de leider van Mekka én de grootvader van de profeet Mohammed, die toen nog geboren moest worden.

Abraha stuurde ook een boodschapper, Honâta de Himyariet, naar Mekka. Die moest uitzoeken wie de leider van de Arabieren was. En dan deze leider vertellen dat ze geen oorlog wilden voeren, maar alleen de Ka'ba met de grond gelijk wilden maken.

Toen Honâta in Mekka aankwam, hoorde hij dat Abdul-Muttalib de leider was. Hij ging naar hem toe en gaf hem Abraha's boodschap.

Abdul-Muttalib antwoordde:

'Allah weet dat we Abraha niet willen bestrijden want we hebben geen leger. Dit is Allah's heiligdom. Het is de Ka'ba die is gebouwd door Zijn vriend Ibrahiem. Als Hij haar verdedigt, is dat goed want het is tenslotte Zijn Ka'ba en Zijn heiligdom. Maar als Abraha probeert de Ka'ba te slopen, kunnen we dat niet tegenhouden!'

Honâta vertelde hem dat hij met hem mee moest komen om Abraha te ontmoeten. En toen Abdul-Muttalib de tent van Abraha binnenkwam, behandelde deze hem met respect. Abdul-Muttalib was namelijk een knappe, aardige man die op iedereen veel indruk maakte.

Nadat ze elkaar met eerbied hadden begroet, vroeg Abraha via zijn tolk – ze konden elkaar namelijk niet verstaan – wat Abdul-Muttalib wilde.

Abdul-Muttalib zei: 'Ik wil graag de tweehonderd kamelen terug die van mij zijn afgenomen.'

Abraha antwoordde via de tolk:

'Toen ik u zag was ik blij.

Nu ik hoor wat u zegt ben ik teleurgesteld.

Wilt u werkelijk met mij spreken over uw tweehonderd kamelen?

Wilt u niets zeggen over het gebouw van uw religie en de religie van uw voorvaderen, dat ik kom vernietigen?'

Abdul-Muttalib antwoordde:

'Ik ben de eigenaar van de kamelen en ook de Ka'ba heeft een eigenaar. Die zal haar verdedigen.'

Abraha zei:

'Die kan haar niet tegen mij verdedigen.'

Abdul-Muttalib antwoordde:

'Dát zullen we nog wel zien.

Geeft u mij eerst mijn kamelen maar terug.'

Abdul-Muttalib kreeg in ieder geval zijn kamelen terug. Toen hij terug was in Mekka bracht hij verslag uit over het leger van Abraha. Hij vertelde wat Abraha had gezegd. Daarna zei hij tegen de bewoners van Mekka dat ze hun huizen moesten verlaten en naar de bergen rond Mekka moesten gaan.

Abdul-Muttalib ging naar de Ka'ba. Hij legde zijn hand tegen de deur en sprak een gebed uit:
'O Allah! Een mens verdedigt zijn woning,
dus verdedigt u Uw Woning!
Laat de plannen die zij maken,
niet tegen Uw wijsheid ingaan,
want die kan niemand begrijpen!'¹⁰⁶

Abdul-Muttalib haalde zijn hand van de deur van de Ka'ba en wandelde rustig naar huis. Hij trok zich met zijn mensen terug op de toppen van de bergen rondom Mekka. Hij wilde zien of Abraha wel in staat was om de Ka'ba te vernietigen. En wat Abraha zou doen als hij Mekka had veroverd.

De volgende morgen maakte Abraha zijn leger klaar om Mekka aan te vallen. Zijn grootste olifant Mahmûd zette hij voorop. Hij liet hem beschilderen en trok het dier een soort harnas aan. Mahmûd zag er nu griezelig en gevaarlijk uit.

Toen het bevel 'Voorwaarts, mars' klonk, knielde de olifant neer en verroerde zich niet. Drijvers sloegen de olifant en prikten hem zelfs met speren. Ze sloegen tegen zijn onderbuik en zijkant, maar er was geen beweging in te krijgen. Zo gauw ze hem met zijn kop richting Jemen duwden, stond hij op en ging hij lopen. In alle richtingen was hij te bewegen, behalve richting Mekka!

Toen kwamen er zwermen vogels op hen afvliegen. De vogels bekogelden het leger met kleine, scherpe steentjes. Iedereen die werd geraakt, viel dood op de grond!

De andere soldaten uit het leger waren helemaal in de war. Ze vluchtten dwars door elkaar terug naar Jemen en riepen om hun woestijn-gidsen. Zo viel het leger in kleine groepjes uit elkaar en de soldaten kregen ook nog allerlei vreemde ziekten.

Over de goddelijke straf voor Abraha en zijn leger heeft iemand geschreven:

‘Dat was het eerste jaar dat men op het Arabisch schiereiland mee-maakte dat veel mensen koorts (*hasbah*) en pokken (*djodari*) hadden.’

Geen wonder dat de woorden van soera *Al-Fiel* op deze manier voor de Arabieren gingen leven:

*‘Weten jullie nog? Kunnen jullie je niet, als de dag
van gisteren herinneren, hoe jullie Schepper dat deed
met de mensen van de olifant?
Herinner je je nog dat leger met die reusachtige olifant?
En wat Allah daarmee heeft gedaan?
Hield Hij hun plannen niet tegen?
Zond Hij geen zwermen vogels op hen neer?
Een hemel vol vogels die kleine harde, scherpe steentjes
naar dat leger van Abraha gooiden? Steentjes die zorgden
dat zij eruit zagen als een door het vee afgegraasd
stoppelveld – met allemaal gaatjes en deukjes!?’*

Grote zwermen vogels wierpen dus steentjes. Volgens geleerde moslims kan het ook betekenen dat het leger werd getroffen door een plaag, omdat het Arabische woord voor koorts, *hasbah*, ook gooien of smijten met stenen betekent. Wat er ook precies gebeurde, en hoe het gebeurde; de Ka’ba en de bevolking van Mekka werden op een wonderlijke manier gered! De mensen in Mekka wisten zeker dat de God Die Zijn huis beschermt, ook hun zou beschermen.

In 'het jaar van de olifant' werd de laatste boodschapper van Allah, Mohammed, in Mekka geboren

We weten maar weinig over de ouders van de Profeet: Abdullah en Amina. Maar we weten wél dat ze veel van elkaar hielden. Een paar maanden voor de geboorte van Mohammed overleed zijn vader. Hij werd begraven bij Yasrib. Het moet voor de jonge zwangere Amina een heel verdrietig zijn geweest om haar man op zo'n spannend moment in haar leven voorgoed kwijt te raken. Ze bracht haar zoontje zonder vader op de wereld.

Van zijn grootvader Abdul-Muttalib kreeg de baby zijn naam: Mohammed. Dat betekent 'de geëerde' of de 'veel geprezene'. Zijn opa noemde hem zo 'omdat de levende wezens van de aarde en de hemel hem zullen eren.'

En dat was precies wat er gebeurde: Mohammed leefde volgens zijn naam en werd veel geprezen en geëerd.

Nu jij!

Had je al eerder over de grootvader van Mohammed of over Abraha en de reusachtige olifant gehoord?

Waar gaat dit verhaal volgens jou over?

Wat denk je dat het betekent?

Wat leer je hiervan?

Soera 106, Al-Goeraisj: 'De Goeraisj'

Soera *Al-Goeraisj* gaat over een zomer- en een winterkaravaan. Het is het vervolg op de vorige soera, de soera over de olifant, waarin werd verteld hoe Mekka en de Ka'ba op wonderbaarlijke wijze werden gespaard.

Dat gebeurde niet met menselijke middelen. Alleen met hemelse krachten was het mogelijk om de olifant tegen te houden.

In soera *Al-Fiel* ging het erover hoe Allah de hele stad Mekka veilig maakte voor haar inwoners. In Soera *Al-Goeraisj* wordt verteld dat zij dankbaar moesten zijn. Omdat ze nu gewoon door kunnen gaan met de handelsreizen waarvan zij leefden:

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

*In naam van Allah,
'De Rahmân -
de Barmhartige,
De Rahiem - de Genadevolle*

لِإِيلَافِ قُرَيْشٍ
إِإِلْفِهِمْ رِحْلَةَ الشِّتَاءِ وَالصَّيْفِ
فَلْيَعْبُدُوا رَبَّ هَذَا الْبَيْتِ
الَّذِي أَطْعَمَهُمْ مِّنْ جُوعٍ
وَأَمَّنَّهُمْ مِّنْ خَوْفٍ

*Ter bescherming
van de Goeraisjieten.
Ter beveiliging
van hun zomer- en winterreis.
Laat hen de Heer
van dit Huis aanbidden.
Die hen voedt tegen honger
en beschermt tegen vrees.'*

Hier zijn de pitten:

Îlâfi – zich veilig of zeker voelen
Ya'boedoe – dienen, aanbidden
Rabba'l-Bait – Heer van het Huis
At'ama – voeden
Amana – in bescherming nemen
Chawf – vrees

Alles wat in deze soera wordt genoemd komt van de Heer van het Huis: veiligheid, het stillen van honger, het lessen van dorst en bescherming tegen angst. Met 'het Huis' wordt het Huis van God bedoeld, de Ka'ba. Vandaag de dag richten moslims zich in het gebed naar de Ka'ba. Daardoor is de Ka'ba een centrum van aandacht bij het gebed. Dat was niet meteen vanaf het begin van de Islam zo, hoewel de Ka'ba toen al wel bestond.

Het kubusvormige gebouw stond toen vol met afgodsbeelden van stammen van het Arabisch schiereiland. Van heinde en verre kwamen ook toen al mensen naar Mekka.

In Mekka kwamen verschillende handelswegen samen, die vanuit Jemen naar Egypte, Anatolië, Mesopotamië, Iran en India liepen. Langzamerhand werd Mekka steeds belangrijker als handelsplaats. Handelaren brachten offergaven aan de plaatselijke goden en godinnen in de Ka'ba om veiligheid en succes voor hun reis af te smeken.

De Arabieren zaten zelf ook niet stil. Minstens één keer per jaar gingen ze met een handelskaravaan naar het zuiden en naar het noorden.

In soera *Al-Goeraisj* gaat het over veilig kunnen reizen tijdens de zomer- en winterreis. De zomer- en winterreis waren twee handelskaravanen waar de bewoners van Mekka van leefden.

Mekka lag ingesloten tussen bergen. Er groeide heel weinig. Veel bewoners van Mekka leefden van handel en van het gidsen in de woestijn. Anderen waren herders, boeren of veetelers. Zij waren heel goede spoorzoekers. Waar iedereen verdwaalde wisten zij de weg.

De zomerkaravaan ging richting het Midden-Oosten. Dan vertrok een karavaan kooplieden met hun kamelen naar het noorden. En de winterkaravaan ging richting Jemen, dat in het zuiden lag.

Al-Qoerajisj is de naam van een stam van de Arabieren in Mekka. Zij waren de beheerders van de Ka'ba. De veiligheid van de Qoerajisj betekende de veiligheid van de Ka'ba. Wanneer zij veilig konden reizen, werd er in Mekka goed verdiend. Het ging nu niet over handel en zaken doen. Nu werd er iets nieuws van hen gevraagd:

'Laat hen de Heer van dit Huis aanbidden.'

Laat ze uit dankbaarheid voor hun bescherming de Ene Die hen beschermt aanbidden. De Koran heeft als taak mensen aan dingen te herinneren. Dat wil zeggen, dingen in onze gedachten laten terugkomen die we vaak vergeten. In dit geval dat de Arabieren dankbaar moesten zijn voor hun veiligheid en inkomen.

Maar deze korte soera vertelde ook wat er aan het eind van het leven van de Profeet ging gebeuren. Deze soera kondigde een verandering aan.

In de soera staat namelijk 'De Heer van dit Huis'. Dat betekende dat er 360 of meer afgoden uit de Ka'ba zouden verdwijnen en dat de Ene onzichtbare God daarvoor in de plaats zou komen.

Deze soera van vier verzen is daarmee een heel vriendelijke, beleefde tip:

‘Weet aan wie je je leven en je welvaart te danken hebt.
Erken de Ene en negeer de rest.’

Er is nog een betekenis van de zomer- en winterreis.
Op reis leer je meestal echt jezelf kennen, want dan leer je
tegenslagen overwinnen.
Bijvoorbeeld hoe je moet lopen als je geen rijdier kunt vinden.
Dat je kan worden bestolen of dat je misschien wel een keer onder
de blote hemel moet slapen...

In zulke situaties kom je jezelf tegen, juist omdat het op reis zo
anders is dan thuis, waar het veilig en bekend is. Over dat jezelf
tegenkomen of leren kennen staat in de Koran:
‘En wees niet zoals de mensen die Allah vergeten, waarna Allah hen
zichzelf doet vergeten (...).’ En: ‘Er zijn tekenen op aarde voor hen
die zich God bewust willen worden. En ook in jezelf, wil je dat dan
niet inzien?’¹⁰⁷

De Schepper kennen is dus op reis, maar ook op je hele levensreis,
net zo belangrijk als jezelf kennen, want Hij is het *‘Die je voedt tegen
honger en bevrijdt van vrees’*, zoals je in de soera kon lezen.

De Koran en de profeet Mohammed zeggen:
‘De *Rizq* of voorziening van uw Heer is beter en van langere duur’.¹⁰⁸
Jezelf aan Hem toevertrouwen betekent dat je verschillende soorten
voedsel van Hem krijgt, zowel ‘echt’ voedsel als wat we ‘geestelijk
voedsel’ noemen.

Dat is ook de betekenis van bedevaart:
Je leven van vaste gewoonten en de kans op indutten achterlaten
en met een levensreis tijd en geld in je leven steken.
Dat wil zeggen: Al je tijd, kracht en aandacht besteden aan een
ontmoeting met Allah.

Nu jij!

Ga je wel eens op reis?

Waar naartoe?

Hoe gaat dat?

Wat doe je voordat je op reis gaat?

En onderweg?

En als je er bent?

Vind je het fijn om weer terug naar huis te gaan?

Waar gaat dit verhaal over?

Wat denk je dat het betekent?

Wat leer je hiervan?

In soera *Al-Fiel* beschermt Allah Zijn Huis.

In soera *Al-Qoerajsj* zegt Hij ‘*Laat hen de Heer van dit Huis aanbidden.*’ Hij zorgt ervoor dat de mensen van Mekka opnieuw kunnen beginnen. Ze kunnen hun leven opnieuw opbouwen.

Maar ze moeten nog veertig jaar wachten om te horen hoe ze dat gaan doen. Deze twee soera’s kondigen een grote verandering aan. Er komt een boodschapper en zijn komst wordt voorbereid.

